

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΪΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσῶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΜΒΑΡΔΟΝ

— Ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ του —

Σήκω, ξανάνθισε καὶ πάλι,
 Φιόρε τοῦ φιόρε τοῦ Λεβάντε,
 Βαρὺ μὴ γέρνης τὸ κεφάλι,
 Σ' ἀρρώστιας μαῦρο προσκεφάλι,
 Δάκρυο, κλάμ' ἀπὸ τὸ Ζάντε
 Πόνο 'στὸν πόνο σου μηνᾶ
 Κάθε καρδιά σὲ συμπονᾶ,
 Σήκω, ξανάνθισε καὶ πάλι.

✦

Λομπάρδε, σήκω, δυναμώσου,
 Καὶ 'στὸ κορμὶ καὶ 'στὴν ψυχὴ σου,
 Ν' ἀχτιδοφέξῃ τὸ μυαλό σου
 'Στὸ θαμπωμένο μέτωπό σου.
 Μὴ σβεῖς ἀκόμα τὸ κερί σου,
 Ἄς κλώθ' ἡ μοῖρα σου ζωὴ
 Κι' ἀν' ἔχῃς λάδι 'στὸ βόι (*)
 Λομπάρδε, σήκω, δυναμώσου.

✦

Βάλε καὶ σὺ τὰ δυνατά σου
 Μὲ τὴν ἀρρώστια νὰ παλέψῃς
 Θυμῆσ' ἀφέντη τὰ παληά σου,
 Ἄπὸ τὸ Χάρο τὴν ὑγείᾳ σου,
 Γιατρός καὶ σὺ, μπορεῖ νὰ κλέψῃς.
 Ὅσω ἡ θέρμη σὲ βαστᾶ
 Τὸ κόμμα τρέμει κι' ἀρρώστᾶ
 Βάλε καὶ σὺ τὰ δυνατά σου.

✦

Ἄρα τῆ ἡμέρα νά! ζυγόνει
 Καὶ τ' αὐγουστιάτικο κυνήγι
 Κι' ἔχει κινήσει τὸ τρυγόνι
 Ποῦ τὸ τουφέκι σου πληγόνει,

Νὰ μὴν τ' ἀφήσῃς νὰ σοῦ φύγῃ.
 Κουνᾶ ὁ σκύλος τὴν οὐρὰ
 Καὶ τὸ πουλί ποῦ λαχταρᾶ
 Ἄρα τῆ ἡμέρα νά! ζυγόνει

✦

Βάστα καὶ χάνεται τὸ κόμμα,
 Καιρὸς δὲν εἶναι νὰ πεθάνῃς,
 Δὲ σοῦ ταιριάζει κρῦο χῶμα,
 Βαστοῦν τὰ κότσια σου κι' ἀκόμα
 Ντουμπλὲ, θαρρῶ, μπορεῖς νὰ κάνῃς
 Κι' ἔχει κυνήγι περισσὸ
 Μέσα στὸ κόμμα τὸ χρυσό ...
 Βάστα καὶ χάνεται τὸ κόμμα!

✦

Κι' ὁ Ραμπαγᾶς, 'σὰ δημοκράτη
 Ἐναν καιρὸ, σ' ἔχει πονέσει
 Ἄν κι' ἓνα πείσμα σοῦ φυλάττη
 Τὸ πῶς ἐγύρισες τὴν πλάτη
 Πρὸς τὴν ἰδέα ποῦ τ' ἀρέσει.
 Σήκω, Λομπάρδε κι' ἀρχινᾶ
 Ἄρα τὸν πόνο σου νὰ σὲ πονᾶ
 Κι' ὁ Ραμπαγᾶς 'σὰ δημοκράτη.

✦

Σήκω, ξανάνθισε καὶ πάλι,
 Φιόρε τοῦ φιόρε τοῦ Λεβάντε,
 Βαρὺ μὴ γέρνης τὸ κεφάλι
 Σ' ἀρρώστιας μαῦρο προσκεφάλι,
 Δάκρυο, κλάμ' ἀπὸ τὸ Ζάντε
 Πόνο στὸν πόνο σου μηνᾶ,
 Κάθε καρδιά σὲ συμπονᾶ,
 Σήκω, ξανάνθισε καὶ πάλι! ...

(*) Ροτ λέγεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ δοχεῖον τοῦ λαίου. Ἡ λέξις εἶναι ἑλληνικωτάτη, παραγομένη ἐκ τοῦ βέω.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

«ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» ΗΑΙΑΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ. — Τυχαίως ρίψαντες προχθές τὸ βλέμμα εἰς ἄρθρον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2,203 φύλλου τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀνεγνώμεν τὸ ἐξῆς περίεργον ἀποτελοῦν τὴν ἀρχὴν ἄρθρου τοῦ φίλου Π. αὐτῆς μετ' ἐπιγραφῆς Αἰ ΘΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ» «Εὐρισκόμεθα, λέγει ὁ κ. Π. εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐν πληρεῖ ἀκμῇ εἰσὶν αἱ θεριναὶ διασκεδάσεις, ἡ δὲ ζωηρότης καὶ ἡ κίνησις τῶν ἀττικῶν νυκτῶν φθάνει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, καθότι οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἴδωσι δ ὕ ο ν τ α τ ὸ ν ἤ λ ι ο ν δ π ι σ θ ε ν τ ο ὕ ΓΥΜΗΤΤΟΥ, ὄρμεμφύτως αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην» κ. τ. λ. Φαίνεται ὅτι ὁλοις θορρόβως καὶ ἀνευ βασιλικῆς διατάγματος καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάντων ἡμῶν, οἱσινεὶς δὲν τὸ ὑπωπεύσαμεν κἄν, ὁ Ὑμηττός μετετέθη ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, καὶ περὶ τῆς μεταθέσεως ταύτης πρῶτος καὶ μόνος εἶχεν εἴδησιν. ὡς ἄριστος ρέποροτ ε ρ ὁ κ. Π. τῆς «Ἀκροπόλεως». Νὰ γείνη τοιαύτη μία ἀναστάσις καὶ νὰ μὴ τὸ πάρη εἴδησιν καμμία ἄλλη ἐφημερίς, κανεὶς ἄλλος θνητός, παρὰ μόνον ὁ ἀθάνατος Π!

ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ. — Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Βουσάκη, Κρίνου καὶ Βάμβα καὶ κατ' ἐντολῆν τοῦ κ. Τρικούπη συσταθεῖσα, ἀνέλυσε τὸν πάγον τῶν ἐργοστασίων Καψάλη καὶ Ροδίου καὶ εὗρεν αὐτὸν χειρίστης ποιότητος. Οὕτω οἱ δύο ρηθέντες κύριοι ἀπεδείχθησαν φοβεροὶ δηλητηριασταὶ τῆς υγιείας τῶν ποιουμένων χρῆσιν τοῦ πάγου τῶν ἀνυπόπτων πολιτῶν. Πῶς οἶδε πόσαι ἀσθενεῖαι καὶ πόσοι θάνατοι εἰς αὐτοὺς ὀφείλονται, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Ποιὸς τοὺς τιμωρεῖ; Ἀὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ βάζουν χρήματα εἰς τὸ πουργί τῶν καὶ ὁ φετεινὸς καὶ τῶν ἐξυπηρέτησε θραυσίως τὰ συμφέροντα τῶν αὐξάνων τὴν ζήτησιν τοῦ δηλητηρίου τῶν καὶ ὑπερτιμῶν αὐτό. Καὶ ἰδοὺ πῶς σχηματίζονται περιουσίαι, αἰτινες καθιστῶσιν εὐπόλητον πάντα ἔχοντα, ἀδιάφορον πῶς τ' ἀπέκτησε καὶ προκαλοῦσι μετὰ θάνατον μεγαλοπρεπῆ δι' αὐτὸν κηδείαν μετ' ἐπικηδείων καὶ ἐπιταφίων λόγων ἀπέναντι τῶν ὁποίων ὡχρηῖ ὁ τοῦ Περικλέους, μετὰ στεφάνων καὶ πομπῆς ἐπιβαλλούσης. Ἄν μάλιστα ὁ ἀποθνήσκων φροντίσῃ διὰ μιᾶς διαθήκης του ν' ἀφήσῃ καὶ εἰς τὸ ἔθνος μέρος τῆς περιουσίας του, ἐτελείωσεν. Εἶναι μέγας εὐεργέτης, ἀποκαλεῖται φείμνητος, ἀνιδίωμος, πολὺκλαυστός κ. τ. λ.

Τώρα, κατόπιν τῆς ἐξελεγκτικῆς τοῦ πάγου τῶν ἀναλύσεως οἱ ἡμέτεροι παγοποιοὶ, ἐάν ἦσαν ἀλλαγῆ τῆς Εὐρώπης, εἰς οἰανδήποτε τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν αὐτῆς, κ' ἐπλάνοντο τόσω φανερά ἔστα πράσα, θὰ εἰσῆγοντο εἰς δίχην διὰ τὸ κακούργημά των καὶ θὰ ἐπλήθρονον ἀκριβὰ τὴν ὁλοφρόνον αἰσχροκέρδειάν των, ἐνφ' ἐδῶ. Ἄ!

ἐδῶ! Δὲ βαρύνεσθε; Ποιὸς κάθεται νὰ γυρεύῃ φύλλους ἔστ' ἄχαρα, ἂν ἦναι μάλιστα καὶ ἄνθρωποι τοῦ κόμματος!

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΕΝ ΤΩ ΑΡΣΑΚΕΙΩ. — Μία τῶν σπουδαίων συναδέλφων ἀνέγραψεν ὅτι ἐφέτος αἱ μαθητρίαι τοῦ Ἀρσακείου τὸ δειξαν καὶ εἰς τὴν εὐχερῆ λύσιν ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΩΝ ζητημάτων, εἰς ἣν διεκρίθησαν πολλαί. Τὰς συγχάιρομεν, ἀλλὰ θὰ τὰς ἐκαμαρόναμεν περὶ σσότερον, ἂν διέπρεπον εἰς τὴν ραπτικὴν καὶ τὴν μαγειρικὴν. Δὲν ἐννοοῦμεν τί πρακτικὸν ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε διὰ τὸν συζυγικὸν αὐτῶν βίον ἡ μελέτη τῶν οὐρανίων σωμάτων. Διὰ μιᾶν καλὴν οἰκοκυρὰν προτιμότερον εἶνε νὰ ξεύρη νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ τὸ φουστάνι της καὶ τὸ βρακάκι τοῦ παιδιοῦ της, ἢ νὰ παρασκευάζῃ καλὴν μακαρονάδαν, παρὰ νὰ τηλεσκοπῇ τὸν Ἄρην καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴν τροχίαν τῆς Ἀφροδίτης ἄλλο χαμηλότερα, κυρταί, χαμηλότερα, νὰ σὰς φθάνωμεν, εἰδεμὴ δὲ θ' ἀνταμωθοῦμε ποτέ.

ΜΑΣ ΦΕΥΓΕΙ! — Ἀῤριον ὁ κ. δήμαρχος μᾶς φεύγει ἀπερχόμενος εἰς Μόναχον, ὅπου θὰ διατρέψῃ δίμηνον, ὡς γνωστὸν, καὶ μᾶς ἀφίνει κατατεθλιμμένους διὰ τὴν στέρησιν του. Τί νὰ μὴ τοῦ ἐνθυμηθῶμεν; Τί νὰ τοῦ λησμονήσωμεν;

Μᾶς ἔχει καθυποχρεωμένους, Μᾶς ἐγόμνασε λαμπρὰ ἔστη δίψα καὶ ἔστη στραδομάρα, ἔστη βρώμα καὶ ἔστη δυσωδία καὶ ἡ μέχρι τοῦδε δημαρχία του μᾶς ἐφάνη α! ὦ ν! αἰ ν! ἔλος βλαάνων διὰ τὴν πόλιν. Ἀνακούφισιν δὲ οὐκ ὀλίγην αἰσθανόμεθα ἀναλογιζόμενοι ὅτι θὰ ἔχωμεν κατὰ τὴν δέμνηνον ἀπουσίαν τοῦ δημαρχεῦντος τῶν βέκτην κ. Παπαλεξανδρῆν, τὸν ὅποτον εἴθε νὰ ἔχομεν καὶ πάντοτε δήμαρχον. Ὡρα καλὴ ἔστην πρῶμη σου κ' ἀγέρας ἔτα πανιά σου, Ἄχ! ποτε θὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὰ σχέδιά σου!

Η ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΡΓΕΙΟΥ. — Κύριε Στάτικε, κύριε Στάτικε, σῶσον τοὺς εἰς αὐτὴν κατοικοῦντας. Κατήντησε νὰ μὴ μπορεῖ κανεὶς ἐκεῖ νὰ κλείσῃ μάτι ὀληνύκτα, ἀπὸ τοὺς κανταδόρους, τοὺς κωγᾶδες, τοὺς πυροβολισμοὺς (χθὲς ἀκόμη ἀντηλλάγησαν δύο τοιοῦτοι μεταξὺ δύο ἀντάμηνων καὶ παρ' ὀλίγον αἰ σφαῖραι νὰ φονεύσουν ἀθώους πολίτας ἀναπνέοντας τὴν νυκτερινὴν αὔραν εἰς τὰ παράθυρά των) καὶ πρὸ πάντων τὰ σκυλιὰ, τὰ σκυλιά. Ἀματέτρατα περιφέρονται αὐτὰ ὀληνύκτα καὶ γαυγίζουσι, ὠρῶνται ἀκαταπάστως ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, μὴ ἀφίνοντα τὸν ἄνθρωπον νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἠγάγκασε ποτε τοὺς κυρίους τῶν σκυλιῶν αὐτῶν νὰ τὰ κλείουν τὴν νύκτα, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτρέπει νὰ τ' ἀφίνουσι ἐλεύθερα καὶ εἶναι τι ἀπερίγραπτον τὸ κ ο ν τ σ ε ρ τ ο ἀπὸ τὸ παννύχιον. Κύριε Στάτικε, σῶσον ἀπὸ τῆς ὑπνομάστιγος αὐτῆς τοὺς

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ
 Η
ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
 I
Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ
ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.
 κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἡ Βάγια ἐκινεῖτο, ἡ Βάγια ἐτραγουδοῦσε, ἡ Βάγια ἔζη καὶ ἐφαίνετο εὐτυχῆς, μακαρία διότι ἔζη. Τοῦτο δὲ δὲν εὐφρέσκει τῇ ἀντιζήλῳ αὐτῆς, ἥτις ἔσπευσε νὰ τῇ δώσῃ ἐν πρόγευμα τῶν ὀδυνῶν ἅς τῇ παρεσκευάζε.
 — Τί ὠραῖα αὐτὰ τὰ βραχιόλια! ἀνεφώνησε σείουσα τοὺς βραχίονας διὰ ν' ἀστράψουν οἱ περιβάλλοντες αὐτοὺς ἀδάμαντες. Αἱ χανοῦμισσαι τοῦ Σουλτάνου δὲν ἔχουν παρόμοια. Ὁ ἐνδοξὸς μου πασσᾶς εἶναι ὁ ἐλευθεριώτερος τῶν πασσάδων. Ἀνταμείβει τὰς ἀγαπῶσας αὐτόν· περιφρονεῖ ἡκείνας τῶν ὁποίων ἡ καρδιά δὲν πάλλει διὰ μόνον αὐτόν.

— Διὰ τοῦτο μ' ἐχάρισε στολίδι ποῦ θὰ τὸ ἐζήλευαν αἱ γυναῖκες τῶν κρᾶλ (βασιλέων) τῆς Εὐρώπης, εἶπεν ἡ Μπεσμέ καταπνίγουσα χάσμημα.
 — Κι' ἐγὼ ἔλαβα περιδέριον ποῦ ἀξίζει αὐτοκράτορος λύτρα, προσέθεσε ἡ Ζαϊδέ, καὶ ὁ υἱὸς μου Ἄλῆς θὰ καβαλικεύσῃ αὐρίον τ' ἀλογάκι ποῦ φερει ὁ ἐνδοξὸς πατὴρ του ἀπὸ τὴν Συρίαν ἐπίτηδες δι' αὐτόν.
 — Καὶ θὰ μοῦ δώσῃ καὶ μιὰ σπάθα νὰ κόβω τὰ κεφάλια τῶν γκαοῦρηδων, ἀνέκραξε τὸ παιδίον.
 — Ναι, θὰ σκοτώνης τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰσλάμ ἐπανελάβε μεθ' ὑπερηφανίας ἡ μήτηρ· θὰ ἐξολοθρεύσῃς μιᾶν ἡμέραν δσοὺς ἔχουν τὴν κατάραν τοῦ Προφήτου· ἔλα στὴν ἀγκαλιὰ μου ἀσλανῆμ (λιοντάρι μου) ἔλα νὰ καταφιλήσω τὴν ζωτανὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς ποῦ λατρεύω. Ὁ δὲ διάδοχος τοῦ Ρουστὲμ ἀπήντησε διὰ μορφασμῶν καὶ ἀντὶ νὰ δράμῃ ν' ἀσπασθῇ τὴν τεκοῦσαν ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Βάγιας, εὐχαριστῶν αὐτὴν διὰ τὸν ὠραῖον ἐξ ἰάσμων στέφανον ὃν τῷ ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.
 — Δὲν εἴσθε μήτηρ του, Βάγια Χανοῦμ, εἶπε δριμύως ἡ Ζαϊδέ. Διὰ τί τὸ χαϊδεύετε;
 — Διότι τ' ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ, ἀπήντησε μετ' γλυκὴ μειδίωμα ἡ Βάγια.
 — Καὶ ὁ πασσᾶς μας τ' ἀγαπᾷ, ἐπανελάβε ἡ Φατιμέ, καὶ δὲν τοῦ ἐγεννήσατε κανένα. Διὰ τοῦτο ἴσως ἡμέλεισε νὰ σὰς κάμῃ δῶρον διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Μουλῶν.

κατοίκους του Μεταξουργείου. Κάτι είχε λεχθῆ περί ὧ λ α ς. Πῶς δὲν ἐφαρμόζεται; Ἡ περιμένετε πρώτον νὰ μᾶς στείλουν τὰ λυσάριχα μερικούς εἰς τὸν Παστέρ;

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΝΕΡΩΝ. — Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ὑποφέρει ἀπὸ τινος ὡς ἄλλος. Τάνταλος ἐκ τῆς ἀλλοκότου φιλημονικῆς διανομῆς τοῦ ὕδατος. Ἡ οἰκία ἐν ἧ κατοικοῦμεν ἔχει βρύσιν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ὁ οἰκοκύριος ἔχει προπληρωμένον τὸ νερὸν ὅπερ δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ, ἀλλ' ἀπὸ ἐβδομάδων ὄλων οὔτε σταγίον ἔσταξεν ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ αὐτῆς, ἐνῶ καὶ εἰς τὰς δύο ἐκατέρωθεν οἰκίας αἱ βρύσσεις τῶν ἔχουν ἄφθονον νερό. Δὲν εἶνα; Ταντάλου βάσανος αὐτῆ;

ΝΕΟΝ ΦΙΑΣΚΟ ΤΟΥ ΛΑΣΣΑΛ. — Μεγαλοπρεπῶς ἐσυρίχθη προχθὲς ὁ θεατρικός λασσάλειος θίασος τοῦ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀδιάσταντος πλέον ἀπὸ τὰς γελοίας παραστάσεις του. Ἄργα ὅμως τὸν ἐνοιώσαν. Ἐν Ἡρισίοις ὁ θίασος αὐτὸς μόλις θὰ ἦτο ὑποφερτὸς ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς σκηνῆς Καφωδέλιου τρίτης κλάσεως. Ἐδῶ ὅμως βρῖσκει ἀκόμη σ α ν ἰ δ ἰ α καὶ στηρίζεται, ἐπὶ τοῦ μόνου γαλλικοῦ θεάτρου ἡμῶν, εἰς ὃ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη τιμᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὠτῶν αὐτοῦ τὰ κανκάν καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἀ π ο φ ο ρ ῶ ν αὐτῶν τῆς τέχνης!

Ἡ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ. — Δὲν κατορθώνεται ἡ ἀνάλυσις τοῦ νεροῦ ποῦ πίνομε. Δὲν ἀποφασίζουν οἱ ἀρμόδιοι νὰ τὸ ἀναλύσουν φοβούμενοι μήπως ἀκούσῃ ὁ λαὸς τί πίνει, ὡσάκτις δύναται νὰ πίνῃ, καὶ ἐξοργισθῇ μέχρι κατασπαράξεως τοῦ Φιλημονᾶ του. Φυλάτουν νὰ τὸ στρῆψῃ πρώτα διὰ τὸ Μόναχον ὁ ἐγκληματίας δήμαρχος καὶ κατόπιν ν' ἀποκαλύψουν τ' ἀπόκρυφα αἴσχη τοῦ νεροῦ. Ἐρχισε δὲ νὰ διαδίδεται ὅτι ἐκ Μονάχου ὁ κ. Φιλήμων θὰ στείλῃ τὴν παραίτησίν του. Ἀμὰν νὰ μὴ χάσουμε τί τοιο κελεπούρι!

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ. — Ζητεῖται κ α μ α ρ ἰ ἔ ρ η ς διὰ τὸν εἰς φυλάκισιν δῆθεν καταδικασθέντα πρῆφν τελωνίων κ. Δαμιάων, καταλύσαντα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δημαρχείου Λαμίας. Ἐχουν ἤδη παραγγελθῆ ἐδῶ εἰς ἓνα τῶν καλλιτέρων ταπεισιέρηδων τῶν Ἀθηνῶν, ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐπιπλα. Τίς οἶδε πόσα μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἔχουν τελωνισθῆ παρὰ τοῦ ἰδιοῦ καθὼς ἤξευρε νὰ τελωνίσῃ.

ΟΙ ΛΑΛΟΙ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΟΙ. — Οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του ἐν κουργοδικεῖω ἔθεωρήθησαν ὡς πρόστυχοι, παρὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ νόμου συνταγματικὴν ἰσότητά, καὶ ρίπτονται εἰς τὰς κοινὰς φυλάκας. Αὐτὰ ἔχει τὸ ῥωμέϊκο.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΟΙ. — Γεῖά σου Ἀλεξανδρόπουλε! Ἐδοξάσθης καὶ σὺ γραπῶσας τὸν Νουστράκην, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀλλ' ἡ δόξα σου παμφόλυξ ἦν καὶ διερράγη. Γιὰ τέτοιαις φώκαις δὲν εἶναι τὰ δίχτυά μας. Τὰ σχίζουν καὶ κολυμβοῦν πάλιν ἐλεύθερα στὴ θάλασσα τῆς κλεψιάς

Πᾶρε παράδειγμα λαμπρὸν ἀπὸ λαμπροῦς καπήλου
Τοῦ λαμπροτέρου κόμματος τοὺς λαμπροτέρους φίλους.

ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑΣ — Μανθάνομεν ὅτι ὁ Ραφτοπούλος προτίθεται νὰ καταγγεῖλῃ τὸν Ποστολάκα ὡς ζημιώσαντα αὐτὸν, διότι πλεῖστα τῶν κλοπιμαίων του εἶχον προκλαπῆ καὶ αὐτὸς ἔκλεψε τὰς κλοπιμαίους ἀπομιμήσεις τῶν, οἷον τὸν δῆθεν χρυσοῦν στατήρα τοῦ Ἀλεξάνδρου κ.τ.λ.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ, ΣΧΕΔΟΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ! — Τὸ Σάββατον πρὶν νὰ τρέξουν ὄλαι αἱ Ἀθηναί, ἔν ὄχι καὶ ὁ Πειραιεύς καὶ ὅλα τὰ περίχωρα, εἰς τὸ Μέγα Ἰπποδρόμιον καὶ Λεοντοδαστήριον τῶν κ. κ. Γκρέγκορου καὶ Μπούν. Εἶναι ἡ εὐεργετικὴ τοῦ κ. Π. Τσίγκρη (ἢ Πᾶς Ἀρούρα) ὁ ὅποιος θὰ εἰσέλθῃ ἀτρόμητος εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λεόντων μετὰ τοῦ κ. Μπούν. Εὐγε! εὐγε! Τιμῆ καὶ δόξα εἰς τὴν γενναιότητα τοῦ Ἑλλήνου ἀνδρός! Ἀποδεικνύει ὅτι κυκλοφορεῖ ἀκόμη εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα τοῦ λεοντοκτόνου Ἡρακλέους!

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑΝ

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὴν Αἴγινα μετὰ τοῦ οἰκοκύριου αὐτοῦ, τοῦ ἀγαπητοῦ Νικολάου Μοῖρα, τοῦ ἐξ Ἄνδρου ἔχοντος ἀπείρους συγγενεὺς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ ἀειμνήστου κυβερνήτου τῶν ἀτρομήτων σπογγαλιῶν καὶ τῶν περιφῆμων κανατιῶν. Καὶ ἦτο προσκεκλημένος εἰς γάμον. Λαμπρὰ πρὸς διασκέδασιν ἀφορμὴ! Τὴν Κυριακὴν κατήλθε διὰ τοῦ ΣΑΠ εἰς Πειραιᾶ χωρὶς νὰ τῷ συμβῆκαμμιὰ ἐκτροχίσαις. Ὀρισμένη ὥρα ἀναχωρήσεως τοῦ δι' Αἴγινα ἀτμοπλοίου ἦν ἡ 2 μ. μ. Ἀλλ' ἡ «Μίνα» καθυστέρησε καὶ μόλις τῆ 3 καὶ 1/2 μ. μ. ἀπῆραμεν τὴν ἄγκυραν. Τὸ ἀτμόπλοιον δὲν μᾶς ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν· ὑπελείπετο πολὺ τῆς ἀπαιτουμένης καθαριότητος καὶ ἔπλεε μετὰ διαρκοῦς τιναγμοῦ ὄχληροτάτου. Ἐλέγεσθε ὅτι ἀντὶ τῶν ὕγρων κελυθῶν διήρξεσθε ἐπὶ κάρρου ὁδὸν τῶν Ἀθηνῶν χαλικοστρωμένην καὶ ἀσιδέρωτον ὑπὸ τῆς ὀδοστρωτικῆς μηχανῆς. Πρὸς ἐπιμετρον δὲ ἐνέβαλλε τοὺς ἐπιβάτας εἰς ἀνησυχίαν ἡ παρουσία παππα κατὰ τὴν ἐπίβασιν. Καὶ ἤκουε πολλοὺς ἀναφωνοῦντας: Ἄχ! δὲν εἴχαμε τύχην νὰ ταξιδεύσωμε μὲ τὸ «Λαύ

— Ἀλλὰ, κυρία, ἐπιθύρισε μειδιῶσα ἡ Βάγια, ὁ Θεὸς σᾶς ἐστέρησε καθὼς ἐμὲ, τῶν μητρικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀρχων ἡμῶν ἐμερίμνησε περὶ ὑμῶν.

— Διότι γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ἀξία τοῦ ἔρωτός σου, εἶπεν ἡ χανούμισσα ὑπερηφάνως.

— Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀξίαι τοῦ ἔρωτός σου, ἐπανέλαβον ἐν χορῶαί δύο ἕτεροι εὐνοούμεναι.

— Ἐγὼ ἠγόρασα διὰ τὸν πολυαγαπημένον μου Ρουστὲμ ἐν ἐγχειρίδιον τοῦ ὀποίου ἡ λαβὴ εἶναι ἀδαμαντοκόλλητος, καὶ ἡ λεπίς ἐκ Χορασσάν, προσέθεσεν ἡ Ζαϊδέ.

— Ἐγὼ χρυσᾶς ἐπωμίδας, μὲ ἀδαμαντίνους ἀστέρας, εἶπεν ἡ Μπεσμέ. Σὺ Φατμέ, Χανούμ, τί θὰ τοῦ δώσῃς ἀπόψε;

— Τώρα θὰ ἰδῆτε τὸ δῶρόν μου, κυρία· σᾶς προετοιμάζω τι ἀπρόοπτον, διὰ νὰ σᾶς ἐκπλήξω.

Καὶ ἡ Βάγια χανούμ ἴσως σκοπεύῃ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ μὲ δῶρον μεγαλοπρεπὲς εἰς τὸν Ρουστὲμ, δῶρον τὸ ὅποιον δὲν θέλει νὰ μᾶς δεῖξῃ πρὶν φανῆ ὁ πασσᾶς μας.

— Ἀπατᾶσθε, εἶπεν ἡρέμα ἡ Βάγια· ἐν ἀνθος μόνον θὰ δώσω τοῦ Ρουστὲμ. . . τὸ ρόδον ὀποῦ ἔκοψα δι' αὐτὸν εἰς τὸν κῆπον τοῦ χαρμεῖου.

— Ρόδον! καὶ πῶς ὄχι γαρύφαλον; ἠρώτησεν ἡ Φα-

τμέ ἀκοντίζουσα πρὸς τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς διαπεραστικὸν βλέμμα. Ἐνόμιζα ὅτι ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ γαρύφαλα. . . Μήπως τὰ φυλάττετε διὰ τοὺς Φράγκους ποῦ σᾶς ἐργολαβοῦν;

— Κανεὶς δὲν μ' ἐργολαβεῖ, Φατμέ, χανούμ, εἶπε πρᾶως ἡ νεάνις.

— Δὲν ξέρω τίποτε, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶσαι πολυέξοδος· τὸ ρόδον εἶναι δαπανηρὸν καὶ σὺ δὲν θέλεις νὰ μπῆς εἰς ἐξόδα διὰ τὸν πασσᾶ μας. Προτιμᾶς νὰ σωρῆς τὸ μάλαμα ἔς τὰ σεντούκια σου.

— Τὸ σεντούκι μου εἶν' ἀδειο, Φατμέ χανούμ· ὅτι ἔχω ἀπὸ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Ρουστὲμ, τὸ στέλλω εἰς τὴν πατρίδα μου, διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἡ δυστυχία ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς μου.

— Τοῦ πατρὸς σου; Ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ὀρφανή.

— Ἐχω ἀδελφόν, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει ἄλλο ἀπὸ τὸν ἵππον του καὶ τὰ ὄπλα του.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἀδελφόν, καὶ θὰ προτιμοῦσα χιλιάκις ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης παρὰ νὰ μὴ τιμῆσω τὴν ἑορτὴν τοῦ πασσᾶ μου.

(ἀκολουθεῖ).

ριον η το αλαύριον» είναι ιδιαιτέρας άτιμότητας ταξειδεύον μεταξύ Πόρου και Σπετσών και Πειραιώς, μετά προσεγγίσεως εις Αίγιαν και άπολαύον τόσων συμπαθειών όσης αντιπαθείας η «Μίνα» τήν όποιαν έχουν άχι ως και οι λεμβούχοι της Αιγίνης. Η δε «Μίνα» ώσει αισθανομένη τήν αντιπάθειαν ταύτην, άντί να έκτελεση προσηγάγετο, όσακις φθάνει εις Αίγιαν, εκτελεσι η απομάρυον εν σίν, Ισταμένη επί άτμος εν μίλιον μακρά τής νήσου και άναγκάζουσα τάς πελωρίας λέμβους της Αιγίνης να κάμνουν σωστό ταξειδι διά να τήν ένταμώνουσ, ένφ τó «αλαύριον» τό προσφιλές κοντοζυγώνει φιλικώτατα διευκολύνον τούς επιδάτας.

Επίηγατε εις τήν Αίγιαν; — Όχι. — Αι! τότε δεν ειζεύρετε τίποτε. Διά τόν 'Αθηναίον δεν υπάρχουν εύκολώτερον και ώραιότερον ταξειδι. Και κανένα έκει να μή γνωρίζητε, είσθε βέβαιος ότι θα κολοπεράητε. Έχει ξενοδοχεία τουδέν τά περιμένετε (έξ αύτων συνιστωμεν ιδιαιτέρως τό του κ. Ανδρέα Καρυδάκη, μέ τόν τόνσον περιποιητικόν και πρόθυμον θαλαμηπόλον του Δημοσθένη) ξενοδοχεία όπου εβρίσκατε έκτακτον καθαριότητα τροφής και κλίνης, και όπου οι βρωμεροί και αίμοχαρεϊς κορόι διαπρέπουσ διά τής άπουσίας των, καφετα τελειότερα και των άθηναικών, διότι εις αυτά δύνασθε νά πίνετε και ρητινίτην έξάλισον. Έπειδή δέ ό λόγος περι καφείων σημειομεν ένταυθα μετ' έπαίνων και μέ βαθμών διά ταν καλώς τό του κ. Σπυριδωνο, Μοίρα μέ βαθμών δέ 'άριστα διά τό έξοχον λουκούμι του ίδιως κατασκευής, τό του κ. Νικολάου Σχινυ, όστις έτοιμάζει και διά τήν εκθεσιν τ' άριστουργήματα της λουκουμοποιίας του, δι' ην είναι λέγει, τόσον επιδοθητικόν και τό νερόν της Αιγίνης, ώστε τό λουκούμι του δύναται να διαγωνισθη πρός τό της Σύρου. Άλλ' αυτό πλέον τό ζήτημα θά τό λύση λουκουμογνώστις επιτροπή των 'Ολυμπίων έκ ζαχαροπλαστον ως άπαρτιζομένη.

Δις τής ημέρας έχετε ψάρια ζωντανά έν Αίγινη και ούδέποτε τιμώμενα περισσότερο των δύο δραχμών κατ' όκταν, καθότι ό Δήμαρχος κ. Πέπαι, έθετο ως άνώτατον όριον υπεριτιμήσεως τήν τιμήν ταύτην. Τρώγετε δέ είδη ψαρών έκει τά όποια είναι όνειρον διά τόν 'Αθηναίον. Αι γλώσσαι (αι κοινώς λεγόμεναι κ α τ α ο υ λ α ι ς) τηγανίζόμεναι μέ βοούτυρον είναι διά λουκούλλους. Δροσερός έμβδάτης ριπίζει σχεδόν καθ' εκάστην τήν πόλιν. Η θάλασσα μυροκόπη και φυσικά λουτρα άποτελοσσι βράχοι υπό τής φύσεως λελαξευμένοι, παραγγελιά θαρρετι, σιά τόν επιθυμοούντα να λουσθη, εις άποκέντρος θέσεις. Τό δέ σπουδαιότερον είναι ότι επί παραλλήλως θέσεως άνευρήθουσ θερμαι Ιαματικά πηγαί άρχαϊσταται. Αι θ έ ρ μ α ι α υ τ α ι περιήλθον εις τήν κατοχήν της κυβερνήσεως: είναι άλκαλικά τάυδατα αύτων και κατέχουν τήν πρωτεύουσαν θέσιν μεταξούτων τοιούτου είδους ευρωπαϊκών. Έκ τής Κυβερνήσεως τώρα έξαρτάται να δώρη νεαν ζωήν εις τήν εργατικώτατην Αίγιαν άνεγειρούσα Ίδρυμα λουτρών, καθώς πρέπει έκει, όπως παύση πλέον ό κόσμος φοιτών εις τά τραγελαφικά έκείνα των Μεθάνων.

Και εις τήν δροσεράν Αίγιαν έχουν στειρεύσει αι βρούσει και οι κάτοικοι της πόλεως ύδρεύονται πάντες άφ' ενός άνεξαντήτου φρέατος ού τό ύδωρ είναι ελαφρόν και πεπτικώτατον. Είπομεν ύδ ρ ε υ ο ν τ α ι, άλλ' η λέξις ένταυθα δεν είναι δόκιμος καθ' όλα, σημαίνει μέ μόνον ότι δι' αύτού του ύδατος πλύουσ και μαγειρουνόμον οι Αιγινηται, διότι έχουν τόσον ώρατον ρητινίτην, ώστε ούτε τό συλλογίζονται τό νερό, αν και κατασκευάζουσ κανάτια δροσιστικά δι' αυτό.

Και μία συμβουλή εις τούς φίλους του εθνικού τούτου ποτεδ, τούς έπισκεπτομένους τήν Αίγιαν. Μη παραλείπετε να επισκέπτεσθε τό κατάστημα του φιλοτιμοτάτου οικοκυρανθρώπου και αφεντανθρώπου κ. Παύλου Παυλινέρη. Το ρετινάτο του μπορεί να πάρη τό πρώτο βραβετον εις τήν Έκθεσιν. Μη σας τρομάξη τό έπιθετον τουδτο Παυλι ν έ ρ η η, μόνον εις αυτό έχει βάλει νε ρ ο. Άλλ' άς σταθώμεν ως έδω μέ τήν αιγινίτικη λιμα μας και εις τό φύλλον της Κυριακής τ' άποσώσωμεν. Έχομεν άκόμη να σας ελπωμεν τά ουσιωδέστερα, ήτοι περι τής πόλεως, των κατοίκων αυτής, του δημάρχου της κ. τ. λ.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Κατ' αυτάς γίνεται πολύς και δίκαιος λόγος περι του έξόχου ήμων πεζοπόρου κ. Παρασκευαΐδου όστις έκ Αρλίσης ήλθεν εις Αθήνας άποστολικώς καταφρονών μάλιστα και του άφρικανικού καύσανος αυτών των ήμερών και ήλθε φρέσκος, ζωηρός, ως αν εκάμεν άπλόυν περίπατον. Η ήικισια περιπατητική νεολαία των 'Αθηνών δεν εφάνη συγκινηθείσα έκ του νέου τούτου περιπατητικού κατροθώματος του άνδρός. Μάτην δέ σπουδαται συνάδελφοι, και ιδίως η Α κ ρ ο π ο λ ι ς προσεπάθησαν να διεγειρωσι τό ενδιαφέρον αυτής υπέρ του άρίστου πεζοπόρου, εν άλλαρχού, εν 'Αμερικη η εν 'Αγγλία, θά προύπηντων πανηγυρικώς, μετά στεφάνων, έδω

δεν τον αφηκαν να εισέλθη άθωρόβως και μεμονωμένον εις τήν πόλιν, κατόπι τοιαύτης θαυμαστικής πορείας του. Έν τούτοις υπάρχουν και τινες εξαιρέσεις μεταξύ των νέων ήμων. Ούτω φέρ' ειπεν τινές έπορεύθησαν εις Γραβιάν πεζη και επανέκαμψαν εκεθον, διανύσαντες ούτω δρόμον εξηκοντάωρον. Ο δέ υιος του κ. Άριστ. Οικονόμου, κ. Μανουήλ Οικονόμος μετέβη εις Γραβιάν μετά φίλου του και επέστρεφεν επίσης πεζη, σκοπεύει δέ να γυρίση προ δ α ρ α δ α δλην τήν επιδεικτικήν τοιαύτης πορείας Έλλάδα, ο θαυμασίος νέος. Αυτά ενέπνευσαν εις τόν ΡΑΜΠΑΓΑΝ τήν ιδεαν να προτείνη τήν Ίδρυσιν Πε ζ ο δ ρ ο μ ι κ ο υ η Π ε ρ ι π α τ η τ ι κ ο υ Σ υ λ λ ο γ ο υ με προέδρον τόν εν Αρλίση Εφέτην κ. Παρασκευαΐδην, τόν φι λ ο σ ο φ ο ν έπονομαζόμενον. Του Συλλόγου τούτου τά κυριώτερα άρθρα έσσονται :

- Άρθρ. Α'. Εις πάντα τά μέλη απαγορεύεται ασυτηρώς τό κάθισμα.
 - Άρθρ. Β'. Πάσα φυσική άνάγκη, οϊον τό τρώγειν κ.λπ. εκπληροϋται όρθιου δντος του μέλους, και αύτς έτι ο ύπνος.
 - Άρθρ. Γ'. Το ιδανικόν των μελών του Συλλόγου έσται η ύπ' αυτών πραγματοποιήσις του ά κ σ ι κ ι ν ή τ ο υ.
 - Άρθρ. ΔΕ'. Ούδενι των μελών του Συλλόγου επιτρέπεται να σταματā τό άλλο καθ' όδον διά να τρη άποτείνη τόν λόγον. Και εν τη αιθούση των συνεδριάσεων, αι συζητήσεις γίνονται, όρθιων δντων η περιπατούντων άπάντων.
 - Άρθρ. Κ'. Ούδεις χωλός η ραιδοσκελής γίνεται δεκτός ως μέλος του συλλόγου.
 - Άρθρ. ΚΕ'. Παύει να ηναι μέλος ο μη δυνάμενος πλέον να βαδίξη τουλάχιστον 24 ώρας τό ήμερονύκτιον.
 - Άρθρ. Λ'. Ο Σύλλογος εορτάζει κατ' έτος του Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου διά δρόμου γενικου, καθ' εν τά μέλη επιβαίνοντα των σκελών αυτών και καλπάζοντα, τρώγουσι και άδουσιν η συνομιλοσσι.
- Αυτά διά να λάβετε ιδεαν περι τής ιδέας μας. Εις δέ τοιούτους Σύλλογος δεν είναι δυνατόν να μην π η γ α ί ν η έ μ π ρ ο ς.

ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ. — Τη παρελθούση Κυριακή έτελέσθησαν εύφρόνουσ και πανηγυρικοί, με βιολιά και με λαγούτα, και με παρέλασιν διά μέσου των όδων της πόλεως, κατ' τά παλαιά έθιμα του τόπου, οι γάμοι του αξιολόγου νέου κ. Ίωάννου Μπαθέση μετά τής θυγατρός του κ. Γ. Άράπη Καλλιρρόης, της διά πολλών προτερημάτων κεκοσμημένης. Γευσμα δε και χορός επηκολούθησε τήν στεφάνωσιν. Εύχόμεθα χαρισώσασιν τοις νεονύμφουσι τόν συζυγικόν βίον.

Νά ηναι πάντοτε η άγάπη των δυνατή :

΄Σαν αιγινίτικο κρασι που δσφ κ' αν παληώνη
Δεν τό χαλάει ο καιρός, παρ' όλψ δυναμόνει.

ΤΟ ΤΕΛΩΝΙΟ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

Υπό τήν επιγραφην ταύτην επιστέλλουσιν ήμίν παράπονα κατ' του τελώνου Αιγίνης, ότι φορολογει τούς συνταξιοούχους εις τό χαρτώσημον άντι 50 λεπτων ζητών 55 και δύο δεκαράς κατ' διμηνίαν παρ' άλλων δέ άπλουτέρων ταμπά 50 και 60. Μεταξύ δέ άλλων παραπονείται κατ' αύτου και ο καπεταν Γεώργιος Μοίρας τόν όποτον ήφάνισεν εις τά τελωνειακά δι' εν ώρολόγιον και κατι άλλα πράγματα. Δεν κάμνει καλά. Ο λαός της Αιγίνης είναι ο πλέον εύάγωγος και νομιμόφρων, έννοει δέ να πληρώνη τακτικά τούς φόρους του άλλ' όχι παραπανισμένους. Δεν έννοει να παχαίνουσ άλλος από τό ζύγγι του.

- Δέ διωρίσθηκε τελώνης,
- Γιά να παχαίνης να φουσκώνης
- Και μιλά πεντάρα να μη δώνης
- Γιά τό λαό που χαντακόνεις.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Μετά λύπης μανθάνομεν ότι ο κ. Δεληγιάνης έπαθεν (εκ του καύσανος ως υποτίθεται) σφοδράν λειποθυμίαν, περι τήν ενάτην και ήμισιαν, σήμεραν π. μ. Οι οικετοι του κατεπαράχησαν πλήθος ιατρών προστέδραμεν εις τόν οϊκόν του, άλλ' εύτυχώς περι τήν ενδεχίτην ώραν συνήλθε. Άλοϊμονον εις τό 'Εθνος, αν ο καύσαν άρχιση να προσβάλη τάς κεφαλάς αυτού!